

[Helge Larsen.]

dig, både for at museerne kan anskaffe mere og nyere kunst, og for at der kan opnås en forbedring af de lokaler, hvori udstilling foregår, og navnlig tror jeg, der er grund til at understrege — det ærede medlem hr. H. Larsen (Bjerre) har gjort det — det betydningsfulde i, at vi får de kunstgenstande, som findes i kunstmuseerne rundt om i landet, bedre konserveret, end de er det i dag. Der er alt for mange fugtige og på anden måde dårlige lokaliteter, som bevirker, at malerier og andre kunstgenstande er udsat for alt for stor risiko for at blive ødelagt og beskadiget varigt. Derfor er jeg særdeles tilfreds med, at den højtærede minister i bemærkningerne gør opmærksom på, hvor vigtigt det er, at der skabes mulighed for bedre konservering både ved anskaffelse af moderne apparatur dertil og ved, at der åbnes mulighed for uddannelse og ansættelse af flere konservatorer.

Hvad det økonomiske angår, giver jeg altså lovforslaget min fulde tilslutning og gør det med glæde. Det er måske ikke de store beløb, det drejer sig om i forhold til statsbudgettet — 200.000-300.000 kr.s udgiftsførelse — men for de museer, som får gavn af det, tror jeg det er en væsentlig førelse.

Jeg har en enkelt lille bemærkning til § 1. Det gælder netop spørgsmålet om, hvad disse museer skal beskæftige sig med, hvilken art af kunst de navnlig skal samle deres opmærksomhed om. Jeg er klar over, at der er museer, hvor det er naturligt, at man samler interessen om kunstnere — eller en kunstnergruppe — særlig knyttet til en bestemt egn, og vi kan vel nævne Fåborg museum som et eksempel herpå. Jeg er også klar over, at man ikke lader disse museer i deres samlinger brede sig ud over alle mulige kunstretninger og kunstnere fra mange forskellige lande, men spørgsmålet er dog alligevel — og det ville jeg meget gerne have gennemdrøftet i udvalget — om begrænsningen til fortrinsvis danske billeder alligevel ikke er for snæver. Det er muligt, at der findes god motivering for den formulering, der er valgt her, men mig forekommer den rent umiddelbart at være for snæver.

Dernæst et par bemærkninger om statens kunstmuseumsnævn, som foreslås i § 7.

Det ærede medlem hr. Poul Thomsen var ikke tilfreds med det, og det ærede medlem hr. Sinnbeck var det absolut heller ikke. Jeg forstår nu ærlig talt ikke den voldsomme kritik af dette nævn. Man skal jo være opmærksom på, at før dette lovforslag er blevet fremsat, er der jo også sket en anerkendelse af kunstmuseer og truffet afgørelse om, hvilke museer der skulle have statstilskud, og hvilke der ikke skulle. Det er jo ikke noget nyt, at man indfører statstilskud til lokale kunstmuseer; det har vi haft, jeg tror igennem snart 100 år. Den eneste ændring, der sker, er jo reelt den, at fremtidig skal anerkendelsen af disse kunstmuseer, som skal være berettiget til statsstøtte, foretages af statens kunstmuseumsnævn, medens anerkendelsen hidtil har været foretaget af ministeren for kulturelle anliggender — tidligere undervisningsministeren — og af finansudvalget. Det er dér, anerkendelsen hidtil har ligget, men der er intet museum, der har fået tilskud, uden at det har været anerkendt. Det vil være ligesådan i fremtiden; nu lægges anerkendelsen altså over til statens kunstmuseumsnævn.

Med al skyldig respekt for finansudvalget vil jeg tro, at statens kunstmuseumsnævn er en bedre organisation til at foretage disse på kunstnerisk grundlag bl. a. begrundede vurderinger, og jeg synes ærlig talt, at de ærede medlemmer hr. Poul Thomsen og hr. Sinnbeck skulle have gjort sig den ulejlighed at studere, hvad der står i § 7, så kunne man have sparet al henvisning til alle de sekretærer fra ministeriet for kulturelle anliggender og sekretærer fra undervisningsministeriet, som skulle sidde i dette nævn. Der står jo nemlig ganske tydeligt, hvem det skal være. Det skal bestå af mindst 3 og højst 5 medlemmer. De tre skal være: direktøren for statens museum for kunst som formand — og jeg vil formode, at direktøren har et vist kendskab til det, det drejer sig om her — dernæst en repræsentant for Foreningen af danske Kunstmuseer i Provinsen og endelig en repræsentant for de fire kommunale organisationer: Amdsrådsforeningen, Købstadsforeningen, Foreningen „Bymæssige Kommuner“ og sognerådsforeningerne.

Jeg tror ærlig talt, at med denne sammensætning kunne de ærede medlemmer